

uhyggeelig, da Pateren traadte imellem og med en pludselig og overraskende Alvor og ikke uden Myndighed sagde:

„Nu forivrer De Dem, Frk. Tønnesen! Og De er desuden ganske uretfærdig. De glemmer, at Hr. Hansted lige er ankommen hertil og derfor har nok at tage Vare paa. Hvorfor kan De ikke overdrage til mig at plukke de ønskede Blomster? De veed, jeg gør det inderlig gerne.“

„Aa ja, det er vist ogsaa det bedste. Med Dem kommer man altid saa let ud af det. De er saa behagelig jordisk. Tak skal De have, Hr. Pastor! Og paa Gensyn!“

VI

Efter at Herrerne var gaaet, blev de to Veninder endnu i nogen Tid siddende sammen under Æbletræet. I lang Tid var der ingen af dem, som talte. Frk. Ragnhild, der var bleven varm af Iver, sad og viftede sig med sin sammenslaaede Parasol, mens Fru Betty havde bøjet sig dybt ned over sit Arbejde; hun var alvorlig forstemt.

„At I to dog altid skal skændes!“ sagde hun endelig paa sin stilfærdige Maade uden at se op.

„Hvem? . . . Naa, din Broder og jeg? Aa du, det er bare saadan en Vane, vi har fra gammel Tid. Du lader dig dog vel ikke anfægte deraf, kære Betty? Det er nu engang bleven vor Maade at konversere paa. Forresten er vi vel ogsaa omtrent saa uenige, som et Par Mennesker ret godt kan være.“

„Ja, det er I vel.“

„Du lader næsten, som det forundrer dig, Betty?“

„Aa ja — lidt.“

„Men jeg forstaar ikke . . . du har dog selv ofte nok beklaget dig over, hvor vanskeligt, ja umuligt det var for dig og din Familie at komme tilrette med din Broders ejendommelige Maade at tage Livet paa.“

„Det er en hel anden Sag, Ragnhild. Fa'er har overhovedet aldrig kunnet forstaa Emanuel, og jeg selv har ganske vist ogsaa mangan Gang ondt ved at forlige mig med hans Anskuelser og